

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.612 van 2 mei 2016
in de zaak A.216.982/IX-8711**

In zake : Rani CAUTAERTS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jim Deridder
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 210A bus 10
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW INSTITUUT VOOR VERPLEEGKUNDE
SINT-VINCENTIUS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Vande Moortel
kantoor houdend te 9000 Gent
Groot-Brittanniëlaan 12
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 6 november 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 14 september 2015 van de beroepscommissie van de vzw Instituut voor Verpleegkunde Sint-Vincentius waarbij het beroep van Rani Cautaerts om de beslissing van de delibererende klassenraad te wijzigen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en het “C-atteest – niet geslaagd” gehandhaafd blijft.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 232.330 van 24 september 2015 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing ingewilligd.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 januari 2016.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jim Deridder verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Jonathan Van Vlaenderen, die *loco* advocaat Jan Vande Moortel verschijnt voor de verwerende partij zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven, behoudens wat de kosten betreft.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is gedurende het schooljaar 2014-2015 ingeschreven in het eerste jaar van de derde graad, richting Verzorging aan het Instituut voor Verpleegkunde Sint-Vincentius te Gent.

3.2. De opleiding bestaat uit vier algemene vakken (PAV, godsdienst, lichamelijke opvoeding en Frans) en een beroepsgerichte vorming.

Tijdens het schooljaar worden vijf stages doorlopen: een kennismakingsstage en vervolgens stages voor bejaarden (stappen 1 en 2) en stages voor kinderen (stappen 1 en 2).

3.3. Verzoeksters jaarrapport vermeldt op het einde van het schooljaar 2014-2015 een algemeen jaartotaal van 70,9%.

Voor het geheel van de algemene vakken behaalt zij 74% (266,5/360).

Voor vier van de vijf stages slaagt verzoekster. Enkel voor de stage 'Stap 2 – Bejaarden' behaalt zij een tekort. Voor het geheel van de stage behaalt verzoekster 1231,2/2020, hetzij 60,95%.

3.4. Op 25 juni 2015 beslist de delibererende klassenraad aan verzoekster een C-attest toe te kennen.

3.5. Op 30 juni 2015 heeft een overleg plaats met de adjunct-directeur. Deze beslist om de klassenraad niet opnieuw samen te roepen. Met een brief van 2 juli 2015 deelt zij dit mee aan verzoekster.

3.6. Op 7 juli 2015 stelt verzoekster beroep in bij de interne beroepscommissie van de verwerende partij.

3.7. Op de zitting van de interne beroepscommissie van 25 augustus 2015 wordt door de raadsman van verzoekster een attest neergelegd waaruit blijkt dat verzoekster aan ADD lijdt.

3.8. Bij brief van 14 september 2015 wordt de beslissing van de interne beroepscommissie waarbij het C-attest wordt gehandhaafd, meegedeeld.

3.9. Op 18 september 2015 wordt door verzoekster een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 14 september 2015 ingesteld.

3.10. Bij arrest nr. 232.330 van 24 september 2015 wordt de schorsing van die beslissing bevolen. Dat arrest wordt diezelfde dag elektronisch

ter kennis gebracht van de partijen en op 28 september 2015 gebeurt een tweede kennisgeving.

3.11. Op 29 september 2015 herinnert de raadsman van verzoekster de interne beroepscommissie aan het belang van een spoedig beslag van de procedure. Na hierop geen reactie te hebben ontvangen, herinnert de raadsman van verzoekster nogmaals hieraan en vermeldt hij uitdrukkelijk dat hij niet aandringt op een hoorzitting gelet op de ondertussen verstreken tijd.

3.12. Op 6 oktober 2015 antwoordt de voorzitter van de interne beroepscommissie dat het schorsingsarrest daags voordien per aangetekende brief is ontvangen en de beroepscommissie op 7 oktober 2015 zal samenkomen.

3.13. Op 8 oktober 2015 deelt de voorzitter van de interne beroepscommissie mee dat de zaak zal worden heropend en dat er zal worden beraadslaagd over een nieuwe beslissing. De zaak wordt vastgesteld voor een hoorzitting op 21 oktober 2015.

3.14. Op 9 oktober 2015 deelt de raadsman van verzoekster mee dat hij het nut van een nieuwe hoorzitting niet inziet en wijst hij op de onbehoorlijke houding van de interne beroepscommissie die blijft stilzitten.

3.15. Op de hoorzitting van 21 oktober 2015 wordt door de interne beroepscommissie verwezen naar het schorsingsarrest en het beroepschrift, maar worden geen verdere vragen gesteld.

3.16. Verzoekster dient op 6 november 2015 een beroep tot nietigverklaring in van de beslissing van 14 september 2015 van de interne beroepscommissie.

3.17. Op 18 november 2015 stelt de raadsman van verzoekster per e-mail de interne beroepscommissie in gebreke gelet op het uitblijven van een beslissing. In de loop van de namiddag antwoordt de voorzitter van de interne

beroepscommissie hierop dat de beslissing die dag per aangetekende brief is verstuurd.

3.18. Op 19 november 2015 ontvangt de raadsman van verzoekster de nieuwe beslissing van de interne beroepscommissie die gedateerd is op 21 oktober 2015, waarbij de beslissing van de interne beroepscommissie van 14 september 2015 wordt ingetrokken.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. De bestreden beslissing is ingetrokken door de interne beroepscommissie op 21 oktober 2015. Het voorliggende beroep is derhalve zonder voorwerp geworden.

V. Rechtsplegingsvergoeding

Standpunt van de partijen

5. Verzoekster vraagt dat de verwerende partij zou worden veroordeeld “tot de maximale rechtsplegingsvergoeding van 1.400 euro, te vermeerderen met 20% (280 euro) omwille van het annulatieberoep, zijnde samen 1.680 euro”.

Verzoekster meent dat het talmen van de verwerende partij om een nieuwe beslissing te nemen, in het bijzonder in een zaak waarin de Raad van State de bijzondere urgentie reeds heeft vastgesteld door het gegrond verklaren van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, een kennelijk onredelijk handelen uitmaakt. Zij is van oordeel dat er *in casu* sprake is van een kennelijk onredelijke situatie – zij schetst hierbij het bijzonder tergende stilzitten van de verwerende partij – zodat er reden is om de verwerende partij te veroordelen tot een hogere rechtsplegingsvergoeding dan het basisbedrag. Zij benadrukt dat het als zeer uitzonderlijk mag worden beschouwd dat een verzoekende partij die ten aanzien van een deliberatiebeslissing in het

leerplichtonderwijs een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft bekomen, verplicht wordt om tegen de bestreden en geschorste beslissing tegen het einde van de zestigdagentermijn ook nog een annulatieberoep in te dienen omdat door de verwerende partij of haar bevoegde organen wordt nagelaten om na de schorsing een nieuwe deliberatiebeslissing te nemen.

6. De verwerende partij is van oordeel dat een verhoging van de rechtsplegingsvergoeding *in casu* niet passend is. Zij wijst erop dat zij niet van “kwade wil” is en het langer aanslepen van de interne beroepsprocedure te wijten is aan de onervarenheid van de leden van de beroepscommissie. Ook onderstreept zij dat verzoekster enkel een beroep tot nietigverklaring heeft moeten indienen en dat in dit verband geen verdere stappen dienden te worden gezet.

Beoordeling

7. Artikel 30/1, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidt:

“Art. 30/1. § 1. De afdeling bestuursrechtspraak kan een rechtsplegingsvergoeding toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.”

Er is te dezen grond om overeenkomstig deze bepaling, verzoekster een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen nu deze door de intrekking van de bestreden beslissing door de verwerende partij als de in het gelijk gestelde partij dient te worden beschouwd.

8.1. Wat de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding betreft, bepaalt artikel 30/1, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State:

“§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omklede beslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koning voorziene maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordeling houdt ze rekening met:

- 1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen;
- 2° de complexiteit van de zaak;
- 3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.”

Deze bepaling somt de criteria op waarmee de Raad van State rekening houdt om al dan niet af te wijken van het toe te kennen basisbedrag. Deze opsomming is limitatief zodat de Raad van State niet op andere gronden mag afwijken van het basisbedrag.

8.2. Verzoekster voert ter motivering van het opleggen van het maximumbedrag aan de omstandigheid dat de verwerende partij op een tergende wijze heeft getalmd om een nieuwe beslissing te nemen. Zij wijst erop dat zij er bij de verwerende partij herhaaldelijk heeft moeten op aandringen tot het nemen van een beslissing. Daarbij komt ook nog dat door het niet tijdig meedelen van de beslissing tot intrekking van de bestreden beslissing, de verwerende partij haar gedwongen heeft een annulatieberoep in te dienen – wat ten aanzien van een geschorste deliberatiebeslissing in het leerplichtonderwijs zeer uitzonderlijk is – op een ogenblik dat die beslissing tot intrekking reeds was genomen. Zij is van oordeel dat er *in casu* dan ook sprake is van een kennelijke onredelijke situatie, zoals bedoeld in artikel 30/1, § 2, eerste lid, 3°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

8.3. Het criterium ‘de kennelijk onredelijke aard van de situatie’ moet worden omschreven als een specifieke situatie die niet gelijkgesteld kan worden met een criterium als billijkheid. Aangezien de rechtsplegingsvergoeding ertoe strekt forfaitair tegemoet te komen in de kosten en honoraria van de advocaat in de procedure voor de Raad van State en dus geen sanctionerend karakter heeft, kan binnen het raam van dit criterium evenmin in rekening worden gebracht de onbehoorlijke houding van de verwerende partij in de fase van de voorafgaande administratieve procedure.

Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat het feit dat zij stappen heeft moeten zetten om de interne beroepscommissie tot handelen te bewegen en die commissie daarbij heeft nagelaten de intrekkingbeslissing tijdig

aan verzoekster ter kennis te brengen waardoor deze noodgedwongen een annulatieberoep heeft moeten instellen, te dezen doet blijken van een “kennelijk onredelijke situatie” in de zin van de aangehaalde bepaling.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat er geen bijzondere redenen voorhanden zijn die ertoe nopen het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding van 700 euro te verhogen.

8.4. Aangezien het beroep tot nietigverklaring geen voorwerp meer heeft en daardoor doelloos is, is er overeenkomstig artikel 67, § 2, derde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, evenmin een verhoging met twintig procent van het basisbedrag van 700 euro verschuldigd.

9. Uit wat voorafgaat volgt dat aan verzoekster het basisbedrag van 700 euro dient te worden toegekend.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro en een rechtsplegingsvergoeding begroot op 700 euro, die is verschuldigd aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 2 mei 2016,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Bruno Seutin.